

Ze wzburzonego morza na obłoki nieba

CZEŚĆ I: PRZEGLĄD

TEKST PRZEWODNI: Dn 7,27.

ZAKRES STUDIUM: Dn 7; 2 Tes 2,1-12; Rz 8,1; Mk 13,26; Łk 9,26; 12,8; 1 Tm 2,5.

WPROWADZENIE: Dn 7 ukazuje, że po kolejnych światowych potęgach panujących okrutnie nad narodami, odbędzie się niebiański sąd i Syn Człowieczy otrzyma panowanie, a Jego królestwo i Jego lud będą istnieć wiecznie.

TEMATY LEKCJI

1. Mały róg. Z czwartej bestii o dziesięciu rogach wyrasta mały róg, który bluźni Bogu i prześladowuje lud Boży.

2. Niebiański sąd. Niebiański sąd potępi mały róg oraz da wyzwolenie i zbawienie ludowi Bożemu.

3. Syn Człowieczy. Syn Człowieczy przybywa na niebiański sąd, by usprawiedliwić swój lud.

4. Święci Najwyższego. „Święci” znoszą prześladowanie, ale pozostają wierni Bogu.

ZASTOSOWANIE: Mimo ogromu niesprawiedliwości, prześladowań i trudnych prób, lud Boży może patrzeć w przyszłość z nadzieją. Spojrzenie na ten profetyczny opis historii wskazuje, że dzieje ludzkości osiągną kulminacyjne stadium podczas niebiańskiego sądu i ustanowienia wiecznego królestwa Syna Człowieczego. Pragniemy, by to wieczne królestwo Boże zostało ustanowione jak najszybciej.

CZEŚĆ II: KOMENTARZ

Przyjrzyjmy się szczegółowo tematowi lekcji wymienionym powyżej.

1. Mały róg. Mały róg wyrasta spośród dziesięciu innych rogów straszliwej bestii symbolizującej imperium rzymskie. Ów mały róg wykorzenił trzy królestwa wyrosłe na gruzach pogańskiego Rzymu. Potęga małego rogu jest rozszerzeniem pogańskiego Rzymu, a więc posiada istotne cechy wcześniejszego imperium. Ponadto usurpuje sobie uprawnienia samego Chrystusa, prześladowuje lud Boży, zmienia prawo Boże, przemawia przeciwko Bogu i robi, co zechce, przez trzy i pół czasu (czyli 1260 rzeczywistych lat). Te działania wskazują, że twór ten zachowuje zarówno polityczną jak i religijną władzę, co znakomicie pasuje do papieżstwa. Historia wskazuje, że „nawrócenie” cesarza Konstantyna, oficjalne uznanie niedzieli jako dnia kultu, upadek Rzymu wskutek najazdów „barbarzyńców” i powstanie Konstantynopola na wschodzie były ważnymi czynnikami sprzyjającymi powstaniu papieżstwa. Wraz z rozpadem zachodniego imperium rzymskiego biskup Rzymu zajął miejsce cesarza powstałe po przeniesieniu stolicy imperium do Konstantynopola.

Wraz z dekretem cesarza Justyniana wydanym w 533 roku i wykonanym w 538 roku, czyniącym papieża głową wszystkich Kościołów, otwarte zostały drzwi do papieskiej dominacji. Biskup Rzymu rościł sobie odtąd nie tylko religijny autorytet, ale także polityczną władzę. Papieże wkrótce zaczęli się nazywać pontifexami i przejęli rozmaite zwyczaje i prawa pogańskiego imperium rzymskiego. Przy pomocy sojuszków z siłami politycznymi prześladowany niegdyś Kościół, a właściwie to, czym się stał, sam zaczął prześladować. Przy pomocy krucjat i inkwizycji Kościół rzymski przysparzał cierpień tym, którzy pragnęli pozostać wierni naukom biblijnym. Tak więc już w średniowieczu zaczęto identyfikować papieżstwo jako antychrysta (Mt 24; 2 Tes 2,3-4; Ap 13,1-10). W 1798 roku z rozkazu Napoleona papież został uwięziony, co położyło kres 1260-letniemu panowaniu papieżstwa.

2. Niebiański sąd. Scena niebiańskiego sądu w Dn 7,9-14 przedstawia najważniejsze wydarzenie rozdziału. Księgi, Sędziwy na tronie oraz Syn Człowieczy otoczony niebiańskimi obłokami (Dn 7,13) przychodzący przed oblicze Sędziwego to obraz sceny niebiańskiego sądu. Sąd w *Piśmie Świętym* oznacza zarówno potępienie jak i usprawiedliwienie. Dla małego rogu sąd oznacza potępienie i doprowadzi do jego ostatecznego unicestwienia. Ale dla świętych, którzy byli prześladowani przez mały róg, sąd oznacza usprawiedliwienie, zbawienie i odrodzenie. Kiedy ich imiona zostaną zbadane w niebiańskim sądzie, zostaną ogłoszeni jako niewinni. Zostaną usprawiedliwieni, oczyszczeni z zarzutów i ostatecznie otrzymają królestwo.

Kilka aspektów tego sądu wymaga wymienienia. Po pierwsze, powinniśmy zauważyć, że sąd ten zaczyna się po tym, jak mały róg urasta do potęgi, a kończy się przed tym, jak święci zostaną nagrodzeni a mały róg zostanie ukarany. Zatem sąd ten został poprawnie nazwany sądem śledczym (czyli zaoczną fazą sądu ostatecznego). Ellen G. White wymienia następujące księgi w związku z tym sądem: (1) księga życia zawierająca

imiona tych, którzy przyjęli służbę Bożą, (2) księga pamiątkowa będąca rejestrem dobrych czynów i dokonań świętych oraz (3) zapis grzechów (zob. Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, wyd. 20, s. 292). Ze względu na sprawiedliwość i potrzebę przejrzystości dla wszystkich zaangażowanych w ostateczną decyzję i dotkniętych jej skutkami Bóg musi przeprowadzić śledztwo, aby nikt nie miał wątpliwości co do słuszności ostatecznej decyzji. Po drugie, ponieważ ten sąd ma wymiar wszechświatowy, a według proroczej chronologii trwa właśnie teraz, niektórzy zastanawiają się, czy możliwe jest, że Bóg wkrótce rozpocznie sąd nad żywymi. Lęk związany z takimi przemyśleniami nie pozwala w pełni cieszyć się chrześcijańskim życiem. Powinniśmy pamiętać, że sąd nad żywymi odbędzie się dopiero po zakończeniu czasu próby, kiedy siedem plag ostatecznych zacznie spadać na Babilon (Ap 15—16). Co najważniejsze, nie powinniśmy się bać sądu, gdyż „Syn Człowieczy” jest naszym przedstawicielem przed niebiańskim trybunałem. Zatem zamiast potępienia, niebiański sąd przyniesie nam potwierdzenie usprawiedliwienia i wyzwolenie.

3. Syn Człowieczy. Tytuł „Syn Człowieczy” (aram. *bar 'enasz*) łączy tę niebiańską Istotę z pewnymi ważnymi teologicznymi i historycznymi realiami. Po pierwsze, Syn Człowieczy wskazuje wstecz na Adama, ojca ludzkości. Adamowi powierzono pieczę nad stworzeniem i nakazano mu nad nim panować. W przeciwieństwie do Adama, który panował do czasu, jak również ziemskich królów, których panowanie było ograniczone w czasie, Syn Człowieczy otrzymuje wieczne królestwo. Tak więc Syn Człowieczy odzyskuje to, co Adam utracił. Po drugie, tytuł „Syn Człowieczy” sugeruje, że uczestniczy On w człowieczeństwie. Takie wyrażenie może oznaczać istotę ludzką (Ez 2,1). Jednak w Dn 7 postać nazwana w ten sposób jest wyraźnie istotą niebiańską, podczas gdy tytuł „Syn Człowieczy” wskazuje na powiązanie tej Istoty z ludzkością.

Z szerokiego kontekstu *Pisma Świętego* wiemy, że Syn Człowieczy nie tylko reprezentuje swój lud przed niebiańskim trybunałem, ale także identyfikuje się ze swoimi wiernymi, gdyż uczestniczy w ich ludzkiej naturze (Hbr 2,14; 4,15). Powinniśmy także zauważyć, że Syn Człowieczy w Dn 7 jest utożsamiony z księciem wojsk (Dn 8,11), „mężem ubranym w szatę lnianą” (Dn 10,5) oraz Michałem (Dn 10,13; 12,1). Podsumowując, Syn Człowieczy z Dn 7 to najwyraźniej Mesjasz, Jezus Chrystus, który przychodzi przed oblicze Boga Ojca jako reprezentant swoich świętych (1 J 2,1) w antytypicznym Dniu Pojednania. To powiązanie stanie się jeszcze jaśniejsze, gdy będziemy studiować Dn 8.

4. Święci Najwyższego. Ta grupa jest obiektem prześladowań ze strony małego rogu i jest nazwana „świętymi” (Dn 7,21), „świętymi Najwyższego” (Dn 7,18.22.25) oraz „ludem Świętych Najwyższego” (Dn 7,27), kiedy otrzymuje królestwo. Ludzie ci są także nazwani „ludem świętych” w Dn 8,24 w kontekście ataków małego rogu przeciwko nim, zaś w Dn 12,7 - w kontekście prześladowania. Takie określenie ludu Bożego jako świętych jest echem Wj 19,6, gdzie Bóg nazywa Izraelitów „królestwem kapłańskim i narodem świętym”. Tak więc święci Najwyższego „powinni być identyfikowani jako wierni wyznawcy Boga stanowiący Jego resztę, Jego wybranych, odłączonych od narodów, prześladowanych przez siłę przeciwną Bogu, ale dochowujących przymierza wiary oraz zachowujących ufność w Bogu, od którego ostatecznie otrzymają wieczne królestwo” (Gerhard F. Hasel, „The Identity of «The Saints of the Most High» in Daniel 7”, *Biblica* 56, nr 2, 1975, s. 192).

Ap 12—14 opisuje wyznawców Chrystusa i ukazuje, że pozostaną oni wierni w czasie ostatniego kryzysu. Jan mówi, że „rozgniewał się smok na niewiastę, i poszedł, aby walczył z drugimi z nasienia jej, którzy zachowują przykazania Boże i mają świadectwo Jezusa Chrystusa” (Ap 12,17 BG). Z uwagi na ściśle powiązanie „świadectwa Jezusa” z proroctwem (Ap 19,10; 22,9) „adwentyści dnia siódmego tak interpretują ten fragment i wierzą, że «reszta» będzie się wyróżniać występowaniem daru proroctwa. Wierzą, że «świadectwo Jezusa Chrystusa» jest świadectwem Jezusa pośród nich za pośrednictwem daru profetycznego” (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, s. 812).

CZĘŚĆ III: ZASTOSOWANIE

„Bóg dał Danielowi wizję, która pozwoliła mu zrozumieć, że choć przemoc i prześladowanie będą się nasilać w świecie, Bóg nadal panuje. On jest wielkim Sędzią, który dopilnuje, by prawda ostatecznie zatriumfowała. Potęgi świata przedstawione we śnie Nebukadnesara jako coraz słabsze pod względem moralnych standardów zostały przedstawione Danielowi jako coraz bardziej gwałtowne i skłonne do przemocy. Kulminacją zuchwałości świata jest powstanie małego rogu, który mówi «wielkie rzeczy». Kiedy na ziemi dzieją się okropności, w niebie zasiada trybunał, który zgodnie z niebiańskimi rejestrami osądzi to, co dzieje się na ziemi. Zuchwałe potęgi ziemi zostaną potępione i unicestwione, podczas gdy Syn Człowieczy i jego święci otrzymają wieczne królowanie, które nigdy nie zostanie im odebrane” (G. Arthur Keough, *God and Our Destiny*, Adult Sabbath School Lessons, 1/1987, s. 63).

1. Co czujesz myśląc o wszechświatowym sądzie, na którym wszystkie twoje myśli i czyny zostaną ujawnione przed niebiańskim trybunałem?

2. Według jakich standardów wszyscy zostaną osądzeni? Zadać sobie pytanie: Czy dorastam do tych standardów? Jak twoja odpowiedź świadczy o tym, co jeszcze musisz pokonać dzięki łasce Bożej?

3. Co znaczy dla ciebie fakt, że Jezus jest twoim obrońcą na niebiańskim sądzie? Wyjaśnij swoją odpowiedź.

4. Jak powinniśmy żyć na ziemi wiedząc, że Jezus jest naszym obrońcą na niebiańskim sądzie?